

Director:

ANDREU-AVELLÍ ARTÍS I TOMÁS
 Editor: **Diario Tele/eXpres, S. A.**
 Redacció, Administració i Publicitat: **Aragó, 390 - BARCELONA-13**
 Apartat de Correus 1.525
TELEX: 05784

Telèfons:
225 05 26 — 225 40 65 — 225 44 87

Tallers:
 «Publicaciones Reunidas, S. A.»
 Aragó, 390 - Barcelona-13 -
 Dipòsit legal: B. 23313/66

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
 Espanya, Andorra, Portugal, Filipines, Marroc i Amèrica (excepte Estats Units i Puerto Rico):
 Semestre: 390 ptes. Any: 780 ptes.
 Altres països:
 Semestre: 455 ptes. Any: 905 ptes.
 Números endarrerits: 2 ptes. de recàrrec
 Pagament anticipat per gir postal, xec, o transferència
 En els preus de subscripció hi van inclosos els números extraordinaris
 Les subscripcions començaran amb el primer número del mes següent al de la sol·licitud



Pàgs. 4, 5 i 6	APOLLO 12 AL 20, per Sebastià Estradé
Pàg. 7	L'ALTRE TURISME, per Frederic Roda
Pàg. 9	ES PECAT PERTANYER A L'OPUS, per Sempronio
Pàg. 10	UNA REALITAT: ELS CENTRES SOCIALS, per J. Ferrer i Roca
Pàg. 11	LA FE I EL PASSAR-S'HO BÉ, per Octavi Fullat
Pàgs. 17, 18 i 19	ENTRE L'IN I L'UOT, per Robert Saladrigas
Pàgs. 20 i 21	AQUELL LIBAN, PRODIGI D'EQUILIBRI...!, per Mercè Arola
Pàg. 23	PARKINSON, IRÒNIC TRACTADISTA D'ECONOMIA, per Leandre Amigó
Pàgs. 24, 25 i 26	SOCIOLOGIA DEL FUTBOL CATALÀ, per Jaume Miravittles
Pàg. 30	POEMES PER AFEGIR A UNA ANTOLOGIA, per Ferran de Pol
Pàgs. 33 i 34	PRIMER I ULTIM RECORD DE POMPEU FABRA, per Xavier Benguerel

I totes les seccions habituals de la revista.

pas a desnivell

CONTROL DE QUALITAT

per PERE CALDERS

DARRERAMENT, es parla molt en aquest país de les ànsies exportadores i de les meravelloses combinacions a què es presten l'agressivitat i el sentit modern de la gestió posats al servei d'una causa elevadora de nivells de vida. En alguns moments, els afers prenen l'aire d'aventura novel·lesca, amb un halo de bandolerisme poètic —però no massa—, per culpa de la dansa de milions.

Tots estem immersits en la gran empresa de la industrialització, els uns a cavall i els altres traginant la càrrega. Però tothom té la sensació de contribuir amb sacrifici a un propòsit patriòtic. El ciutadà corrent arriba a casa seva al final de la jornada, cansat —això és de molta tradició—, va per encendre el llum del rebedor i comprova que s'ha fos la bombeta. «Ja hi som!», murmura. Fa unes quantes passes a les palpentes i encén el llum del passadís. Bé: pensa que podrà aguantar fins a fi de mes; al capdavant, no és pas tanta molèstia... Troba la dona a la cuina i la saluda amb la vaga esperança d'arribar a un refugi contra les preocupacions del dia. El desig es frustra perquè la dona té dificultats amb el gas. «Fa una cosa estranya —diu—. En apuntar-hi el llumí, explota i s'apaga. Quan el torno a encendre, surt una flama de colors que escalfa poc i fa un soroll que ja ha despertat el nen dues vegades». L'home, pacificador, comet la imprudència de dir que allò no és res. Topa amb un vas ple que només esperava aquella gota i rep una onada d'improperis. «Tu rai! —li diu la dona—. Sempre tan tranquil! I jo aquí amb tot el pòndol de la casa! A més, s'ha trencat un altre prestatge de la nevera i tenim la persiana del menjador encallada...»

El ciutadà corrent surt de la cuina de puntetes, decidit a no enredar-se.. Va al lavabo i, en obrir la porta, li queda el pom als dits. No se'n recorda mai... Però com que el pany del dormitori també està avariats, espera que n'hi hagi d'altres que facin crisi per arreglar-los

tots alhora, de cara a una rebaixa. Amb una certa depressió moral, es disposa a rentar-se les mans i surt de l'aixeta un raig d'aigua esperitat, que regolfa a la pica i el mulla de dalt a baix. Tota la canonada re-truny i el nen es torna a despertar. La dona crida des de la cuina que ja no pot més.

L'endemà, a la mateixa hora del vespre, el ciutadà corrent torna a casa, amb aquell desig de pau que l'enganya sempre. La memòria l'avisava a temps que no cal ocupar-se de l'interruptor de l'entrada, i a poc a poc, mirant de no ensopegar, ressegueix la paret al tacte, fins a trobar l'interruptor del passadís. L'accionava i assisteix a un espectacle fulgurant: la bombeta brilla intensament i s'apaga de cop, amb una agonia curta que, havent arribat la seva hora, és digna d'enveja.

Es guia per una llum feble que ve del menjador, on troba la seva dona aclofada en una cadira. «Què hi fas aquí, mig a les fosques?», li pregunta. I ella respon que s'ha fos el tub fluorescent; amb una veu trista, afegeix: «Un d'aquests dies se'ns presentarà el problema de la ceguesa total».

L'home té una sensació rara, una mena de buit, d'alguna altra cosa que falta. Finalment, s'adona que no hi ha el televisor. «S'ha espatllat, he fet avisar la botiga i l'han vingut a recollir. Demà ens diran quant val la reparació», li diu la dona. «Bleda. Si el tenim amb garantia», exclama ell. L'esposa ja no té ganes de controvèrsia. Amb una inflexió monòtona, informa: «No és culpa d'ells. És culpa de l'electricitat. Diu que ja et van advertir que havies de comprar un aparell que serveix per a aguantar les vestides del voltatge».

El ciutadà corrent se sent molt desgraciat. També es deixa anar en una cadira i medita: «Deu ser com allò de la fruita, que la millor l'enviem a fora. Per força! Si els productes que exportem fossin com tot això, no ens mirarien mai més la cara».